Duce și Bărbulescu — zidul impenetrabil al echipei universitare.

O creație a footballului bucureștean

MIRCEA BADULESCU

SOLDAT CREDINCIOS AL SPORTULUI STUDENȚESC

A început pe maidan, a fost la Venus, l-a solicitat Ripensia, și a revenit la „Sportul". Nea Titel, Duce și Gică Popescu. Sportul Studențesc de acum și din totdeauna

Reportaj de:
Victor Costin Popescu

Strigătele au încetat ca prin farmec. De după gard, în uniforma de rigoare, cu mustața răsucită în furculiță și îngrozitoare, sergentul și-a făcut apariția cu inevitabilul baston de cauciuc în mână. N'a spus nimic, dar mâinile proptite energic în șolduri, — mai abitir decât mâna dreaptă a Napoleon în deschizătura hainei — trădau privirile, numai văpăi ael conștiinciosului funcționar al ordinei publice.

Trădau și intențiile vigurosului «Nea Nae», cum îl porecliseră familiar țâncii.

Această poreclă era dealtfel singura lor consolare, căci «Nea Nae» cum îl numeau ei sau sergentul cantonist, nu avea în pază strada Labirint, nu prea avea nici-odată poftă de glumit.

Întotdeauna își proptea mâinile — și ce mâini avea! — în șolduri, întotdeauna mustața i se sbârlea ca țepile unui arici înfuriat și cu o încăpățânare demnă de o misiune mai nobilă, purta acelaș baston de cauciuc, care era apreciat la justa lui vlore de toți țâncii cartierului

Și, ca deobicei, «Nea Nae» rămânea câteva momente drept, semeț, mai mândru decât o domnișoară care primește primul cadou dela un băiat și aștepta să vadă efectul neprevăzutei sale apariții

Nu avea de așteptat prea mult căci toți aniamtorii de până atunci ai câmpului «Turturele», se făceau într'o clipă nevăzuți.

Cât ai bate din palme, porțile erau demontate pentrucă șepcile și hainele erau ridicate și cât ai număra până la cinci «Turturele» era un câmp trist și pustiu, căruia îi ținea de urât privirea încruntată neînțelegătorului «Nea Nae».

Povestea aceasta se întâmpla zi de zi, fără să indispună pe țâncii.

«Nea Nae» era o teroare numai atunci când își făcea apariție

Cum dispărea, terenul acela mare și neîngrijit se umplea din nou de țipetele de veselie ale jucătorilor și

În 1936, Bădulescu era titular în echipa Venusului. Dela stânga, sus: Petea, Gorgorin, Bărbulescu, Humis, Sfera, Bădulescu, Albu; Jos: Burdan, Gruin, Ene, Gavrilescu și Ghenea.

în prealabil, prin filierea unei strategii de cea bună clasă.

Nu, fereească Dumnezeu!

Iscusința lui era cunoscută de toți pungașii cartierului doar.

De încurajările sau huiduelile «chibiților», care nu mai putea să admire în aceeași măsură pe titanii lui Pascu sau pe eroii lui Piki. «Nea Nae», chemat la datorie de alte treburi, înghițea în sec când din colțul străzii unde înjura un șofer sau amenința un birjar, auzea aceste strigăte.

Își făcea planurile de răsbunare îndreptându-și mustața — celebra lui mustață — și cu bastonul de cauciuc croia în aer un arc de cerc, de o surprinzătoare asemănare cu o lovitură care țintea nădragii unui neastâmpărat de «fobalist». Dar «Nea Nae» rămânea întotdeauna numai cu planurile.

Nu pentrucă acestea n'or fi trecut, ci pentrucă nu avea cui.

Dar puștii, tocmai aceștia, își luau niște măsuri de precauție atât de uimitoare încât Napoleon, dacă ar fi făcut la fel la Waterloo, cu siguranță, câștiga lupta.

Zi de zi, fără greșală și cu deplina conștiință a marei sale misiuni, un planton făcea de veghe în afara așa zisului stadion.

Cum apărea «Nea Nae», un «saso» scurt și tăios spinteca larma de pe teren.

Puștii, în cap cu plantonul, o luau la goană și inevitabil, nefericitul «Nea Nae» trebuia să se consoleze cu gândul că mâine va face ceeace n'a făcut astăzi.

Desigur, acest eroic personaj ar fi trebuit să se consoleze și până astăzi, dacă «Turturele» or mai exista. Dar nu mai există.

Pietrele de pe teren au fost aruncate pentru că pe locul ocupat de ele să se înalțe un impozant și americănesc block-house.

Au fost aruncate pietrele și nu mai există «Turturele». Nu mai există însă pentru mine, pentru d-ta iubite cititor.

«Turturele» a rămas în schimb în amintirea tuturor puștilor care și-au legat copilăria de el. A rămas încrustat în inimile acleora care îl iubeau atât de mult, încât ghetele rupte și de deci bătăi de acasă, notele proaste și deci bătaia dela școală, erau mici sacrificii de care nu se prea sinchiseau copiii îndrăgostiți de «Turturele».

Golanii lui «Nea Nae», astăzi oameni mari și mulți din ei, jucători de «fobal», vor păstra amintirea locului viran din Labirint. Cu siguranță că o vor păstra și pe aceea a înfiorătorului sergent, «muma pădurii» copilăriei lor.

MIRCEA, PICKI, ROBE ȘI PASCU

Dar despre «Turturele» n'am terminat. Am vorbit de țâncii acestui loc istoric al footballului bucurestean, dar n'am spus cine erau aceștia.

O mare greșală, pe care o vom repara acum, căci toți prichindeii care populare maidanul, erau mari personagii, teroarea părinților și a unui întreg cartier.

Fără exagerare.

Nu spărgeau ei geamurile vecinilor cu o minge de cârpă, sleită de atâtea lovituri?

Nu erau ei aceia care «chiuleau» o oră pentru a bate aceeași minge, care pentru necesități tehnice trebuia legată cu sârmă și nu cu sfoară?

Nu, fără îndoială, golanii lui Nea Nae constituiau o problemă de mare importanță pentru locatarii cerbrurului. O problemă care cu timpul a devenit o teroare și nu mul a lipsi ca toți pașnicii cetățeni ai Labirintului să se grupzee într'un front a cărui unică preocupare să fie stârpirea puștilor. Lucru proectat, dar nerealizat, spre marea fericie a acestora.

Cei patru ași ai maidanului Turturelele: Mircea, Pascu, Pichy și Robe

Și dintre ei, dintre toți acești copii, patru erau mai sprinteni, mai șmecheri.

Patru care ieșeau cu deosebire în evidență. Ficeare o personalitate.

Fiecare o glorie a cartierului. Mircea cel solid, Pascu cel repede și isteț, Picki cel deștept și Robe cel frumos, teroarea inimilor tuturor fetelor dintre 10—12 ani ale cartierului

Eram patru, dar în retlitate trei! Căci tuturor le plăcea să se intituleze «cei trei muschetari».

In definitiv, de ce să ne mirăm de această veleitate, când însăși Alex. Dumas, descrie și are, patru personagii în celebra lui operă!

Mai aproape de adevăr ar fi fost, cu siguranță, titlul de «cei trei muschetari și juătate», căci Pascu, era și este, cel mai mic om al splendidului quartet.

Mircea era cunoscut prin shooturile lui grozave, care, la început ca la început, nimereau cam des prin geamurile caselor împrejmuitoare. O plastică dovadă a virulenței shootului său.

Pascu, în afară de istețime, era posesorul unei voci pe drept cuvânt impresionantă și în raport invers cu volumul corpului său.

Picki, era technicianul și temutul căpitan al echipei, iar Robe, în afară de reputația lui sentimentală, era admirat ca un virtuos al mingii peticite și umflate cu gura.

Turturele a fost cel mai intens câmp de activitate a acestor patru eroi, formați la școala grea — Nea Nae nu trebue uitat — a maidanului. A unui maidan, care ca toate maidanele, este nemuritor.

Cum este obiceiul, pe maidan evoluau diferite și numeroase echipe. O afinitate sufletească între cinci sau șase băeți, ducea în mod inevitabil la formarea unei echipe. Și cum numărul băeților trecea de 80, vă închipuiți câte echipe erau.

Titlul unei echipe era o cerință imperioasă, care punea la contribuție imaginația ttuurora.

Prioritatea la capitalul «echipei» o avea tot invincibilul quartet, un impresionant caré de ași.

Echipa lor era cea mai puternică și, ceeace este mai curios, cea mai complectă.

11 jucători, mândria cartierului, erau camarazii de joc ai lui Mircea, Picki, Pascu și Robe.

Erau teribili!

Câștigau toți pepenii băcanului din colț și devalizau, cu o invidiată promptitudine, taraba vânzătorului ambulant de alviță și rahat.

Căci, am uitat să vă spunem, pre miul echipei învingătoare era un superb pepene, sau un ispititor rahat cu nuci.

Cum un pepene nu ajungea la o întreagă echipă, Mircea, Picki,

La Venus, antrenamentul se făcea și pe zăpadă...

Pascu și Robe, provocau imediat o altă echipă. Erau siguri de victorie și nu odată, seara când se duceau acasă, spuneau părinților că n'au poftă de mâncare». Cu timpul echipierii s'au mărit și în mod fatal, valeitățile au crescut.

S'au pus bazele societății sportive «Gloria». Toate lucrurile ar fi mers pe roate dacă ambiția puștilor n'ar fi țintit afilierea la federație.

Bani pentru acest lucru nu s'a găsiit și Gloria a rămas neafiliată.

In schimb cu bănii strânși — băcanul nu mai vindea de-o bucată de timp deloc pepeni — și-au cumpărat echipament. Echipament nounou, care a produs rumoare în tot cartierul.

Atunci, pentru întâia dată, a îmbrăcat Mircea Bădulescu un tricou de adevărat jucător. Era mai fericit decât Pascu, care, cu chiu cu vai, găsise un tricou pe măsura lui.

Și, pentru prima oară în viața lui, Mircea a fost cel mai bun om de pe «Turturele».

VAL VARTEJ, ECHIPA VISURILOR FRUMOASE

Mircea, personaj important în quartetul de azi al Labirintului, avea însă, focul sacru în vine.

Cum era un match mai important în cartier, Mircea juca extraordinar.

Odată a jucat atât de bine, — era în clasa IV-a de liceu — încât un conducător de echipei Val Vârtej l-a vacalat.

Fără să depue prea multe insistențe. Pe acea vreme, Val-Vârtej era una din cele mai bune echipe ale Bucureștiului.

Faptul că a fost introdus în prima echipă, l-a umflat de mândrie pe Mircea Bădulescu.

Dintr'o vedetă anonimă a entuziastei «Glorii» se vedea vedetă într'o echipă afiliată — este un ceva grozav — la federație.

Aci shootul, celebrul shoot, al lui Mircea, cunoscut în tot Labirintul, azi găsește utilizare în prostul de inter dreapta.

Și în acest post joacă aproape un an. Abea atunci când iese Nea Fane, — alt «nea» — din formație, Bădulescu este mutat în postul de fundaș.

Post pentru care pleda constituția sa și în care a rămas și până astăzi.

Și Mircea Bădulescu, care avea să devină una din cele mai reprezentative figuri ale footballului bucureștean, joacă fundaș la Val-Vârtej încă un an.

Și joacă atât de bine, atât de frumos, încât la vârsta de 16 ani primește o ofertă de la Turda, o echipă care se ridica.

LA TURDA, CU SONNY, GEORGESCU ȘI SAMOILESCU

Și Mircea pleacă la Turda, unde va începe adevărata lui carieră de jucător.

Figuri noui, băeți veseli și talente promițătoare.

Sonny Niculescu, Georgescu, Samoilescu. Trei oameni, trei alte creații ale footballului bucureștean.

La Turda, Bădulescu, nu face prea multe prietenii. Nu pentrucă n'ar fi suficient de sociabil.

Calitatea aceasta o are cu prisosință doar.

Stă însă mult prea departe de teren și numai la antrenamente și matchuri nu se pot lega prietenii. Dacă din acest punct de vedere a fost mai puțin norocos nu se poate spune că Turda nu i-a priit viitoarei vedete a «Sportului».

Dimpotrivă.

Turturele a însemnat un început. Un început frumos și tineres cum are orice jucător.

Val-Vârtej a constituit prima sa încercare, trecută cu deosebit succes. Dar marele merit, tot Turda îl are.

Aci s'a desvoltat Mircea Bădulescu, căpitanul Sportului Studențesc de astăzi.

Aci a început să cunoască, una câte una, încălcitele taine ale balonului rotund, care, fără ajutorul talentului, nu ies la iveală.

Din băiețelul blond, cu ochi albaștrii, de pe inegalabilul Turturele a ieșit un băiat înalt, tot atât de blond și cu ochi tot atât de frumoși.

Admirați din ce în ce mai mult de drăgutele domnișoare, care populau arena de la Ghencea Dumineca. Și visul irealizabil în timpurile eroice ale lui Mircea, Picki, Pascu și Robe, începe a deveni realitate.

Poate că într'o seară, așezați la sediul lor, la Turturele, atunci când quartetul purta pantaloni scurți și avea genunchii jepuiți și cojiți de tranteală, unul dintre ei a vorbit ceva despre frumusețele din străinătate.

Poate că Pascu cel mic dar isteț a cântat cu vocea lui melodioasă un tango argentinian la modă și toți au tresărit, străpunși de fiorul necanoscutului.

Poete că Picki cel deștept, a început să povestească aventurile unui mare explorator, cărui «i-a văzut poza în jurnalul «adus de tata».

Când în 1932 conducerea Turdei a perfectat câteva matchuri în Bulgaria, nu știu dacă era om mai fericit în București decât Mircea.

A jucat în Bulgaria extraordinar. Parcă ar fi vrut să aducă un omagiu Turturelelor sau lui Picki, Pascu și Rohe.

Un omagiu frumos clipelor petrecute împreună, pe timpul când, așteptau un «șase» îngrozit de apariția lui «Nea Nae».

INTERNAȚIONAL!

Mircea a stat patru ani la Turda, unde l-a apucat și milităria.

In timpul acela se organiza, an de an, competiția «Micii Antante» la care participare echipele militare ale României, Jugoslaviei și Cehoslovaciei. Bădulescu se afla în mare formă și cum matchurile din Bulgaria făcuse destul de insistent cunoscut nuele său, a fost selecționat în echipa României.

Un alt vis realizat, supremul triumf — al unui sportiv. Și Mircea a jucat din nou bine, aplaudat de spectatori și de așezați undeva în colț de tribună, Picki, Pascu și Rahe.

Botezul de internațional l-a primit cu emoție. Cum era și normal. Fapt care nu l-a împiedicat însă să joace foarte bine.

Bădulescu este unul dintre acel jucători care atunci când intră pe teren nu suferă de obișnuitul trac.

Joacă calm, chibzuit, fără prea multă spectaculozitate dar admirabil în sobrietate.

I vrea Ripensia dar nu vrea Bădulescu

Gruparea timișoreană Ripensia era în criză de fundași.

Burger, singur și eroic, trebuia să reziste înaintașilor care în Hocsary sau Agner găseau două puncte vulnerabile.

Imbătrânisera amândoi.

Și Ripensia avea nevoie de un om tânăr, talentat, o «speranță» cu alte cuvinte.

Jocul lui Bădulescu entuziasmase, în afară de spectatori, și pe conducătorii timișoreni.

L-au văzut, l-au plăcut și au vrut să-l cumpere.

Un viitor strălucit l-ar fi așteptat pe tânărul Bădulescu, care nu terminase încă armata.

A vrut Ripensia, dar n'a vrut Bădulescu! I s'au perindat prin fața ochilor toate lucrurile pe care le iubea și a ajuns la constatarea că este amorezat nebunește de București.

Stanley, în nu știm ce carte, spunea că deșertul este sărac, nisipos, greu de străbătut și mai torid decât căldările pline cu smoală ale iadului.

Este infect, dar este sublim.

Este periculos, dar de neuitat.

Il înjuri, îl blestem și vrei să pleci. Te depărtezi puțin de otravă și cauți liman spre aer și mare. Dar ai pornit încet, șovăind, și te întorci cu capul plecat, înapoi la tortură, înapoi la boală, la nisip, la otravă.

Te întorci pentrucă iubești aceste chinuri de iad, această tortură fizică și sufletească.

Bucureștiul, și nu vrem să repetăm se nimeni, este «un mic Paris».

Orașul, care dacă n'are grandoarea citadelelor americane, are dulceața Parisului; dacă n'are sobrietatea sau stilul uniform al orașelor germane, are simptica atracție a dezordinei. Nu este frumos în adevăratul sens al cuvântului, dar este «el»!

Confuz și totuși cu personalitate.

Smoală vara și ghiață iarna. Urât și totuși iubit!

Bucureștiul are, fără îndoială, mult sex-appeal.

Nu i-a rezistat nici André Maurois, care i-a dedicat o carte. Nu este uitat de nimeni care-l vizitează.

Este «micul Paris» al veseliei, iubit tocmai pentru că este urât.

Și dacă nu-l uită străinii cu ușurință, cum ar fi putut să-l părăsească Mircea?

N'a ezitat nici un moment și a respins oferta Ripensiei.

Turturele nu putea fi părăsit și Bădulescu a rămas în București. N'a rămas însă și la Turda.

«NEA TITEL» L-A VAZUT ȘI L-A LUAT LA SPORTUL

Am sosit la capitolul «Nea Titel». Capitol de covârșitoare importanță.

Nu-l cunoașteți, desigur, toți pe «Nea Titel».

Pe cel mai harnic, simpatic și bonom conducător de grupare. Trebue să-l vedeți, să-i savurați spiritele, să vă bucurați de victorii și să plângeți înfrângeri, pentru ca să-l înțelegeți și să-l admirați.

Dacă s'ar face vreodată o carte a celor mai reprezentativi îndrăgostiți de football și grupare, Nea Titel ar merita cu prisosință să fie trecut cu litere groase, de aur.

Cel mai delicios suporter iș cel mai fanatic îndrăgostit de gruparo ar fi răsplătit vag după cum merită.

Mircea l-a cunoscut pe Nea Titel într'o după amiază.

Juca match de campionat la Turda, împotriva.. Sportului Studențesc. A jucat așa cum visase.

Nea Titel, la fel ca cei dela Ripensia, l-a văzut, l-a plăcut și a vrut să-l cumpere.

Cum nu era nevoie să se despartă de București, cum nu trebuia să-și părăsească familia, Bădulescu a acceptat.

Nea Titel l-a întrebat simplu și repezit:

— Mă, vrei să vii la noi?

— Am venit!

Și Mircea, plecând dela Turturele aterizând la Val Vârtej, căpătând un omiciliu de patru ani la Turda, se mută din nou.

De astădată într'o familie celebră, familia universitarilor.

Familia condusă strașnic, în stil de veritabil «pater familios», de excepționalul Nea Titel.

Dar Ripensia nu-l uitase pe Bădulescu. Și când vine la București să joace cu F. C. Wiena, apelează la serviciile lui.

Matchul s'a disputat în nocturnă, Ripensia a învins cu 5-2, iar Mircea a fost unul din cei mai buni oameni de pe teren.

Și timișorenii din nou depun iu-

Cu Venus, în toamna anului 1938, Sportul Studențesc a făcut un match memorabil. Scorul a rămas până la sfârșit: 0-0, cu toate eforturile lui Humis, care a atacat cu atâta înverșunare încât la un moment dat, a făcut fărâme poarta universitară... Duce și Bădulescu se privesc consternați...

sistențe. Vor să-l ia cu orice chip.

Vă închipuiți că s'a opus Nea Titel.

Vă înșelați!

«IN ECHIPA NEGRILOR»

S'a opus Venus care dorea, tot atât de mult ca Ripensia, să-l cumpere.

Și Venus l-a cumpărat.

Bădulescu nu a stat mai mult de un an la Sportul și și-a luat sborul.

Cu toate protestările lui Nea Titel. De bună seamă că Mircea, în numai 12 luni nu a avut timp să se familiarizeze cu familia universitarilor.

La Venus s'a împrietenit cu Gruin Petea, Sepci și Platko..

Și pentru prima dată, Bădulescu a avut parte de un antrnor care să-i modeleze talentul și să-i instruiască jocul.

A stat doi ani la «negrii», mulțumit de atmosfera încurajatoare. Dar tânjea de dragul unei alte echipe. De dragul Sportului Studențesc pe care il părăsise, de dorul lui Nea Titel.

Și-a dat seama că a făcut o greșală și...

Din nou în familia „Sportului"

Același «Nea Titel», l-a primit cu brațele deschise.

Se schimbase puțin.

Era mai gras, mai spiritual, mai în vervă ca niciodată.

Se schimbase în bine!

Avea și de ce.

Venise Gică, Titi și Duce.

Toți tineri, toți talentați, toți băeți buni.

Sportul mergea din ce în ce mai bine.

Bădulescu a jucat în Divizia B, voiniceșe și cnd Sportul a intrat în prima divizie a țării, alături de Nea Titel, cel mai fericit om de pe pământ era Mircea.

Mircea care își regăsise familia, care își regăsise Turturelele, în volubilul Nea Titel, și în vesela și tinerească echipă a universitarilor. In mod cu totul logic, entuziastul conducător, odată cu intrarea echipei sale în Divizia A, își dublase grijile.

Și când echipa sa a trebuit să susțină un match cu Crișana, nu a lipsit mult ca să se întâmple o nenorocire.

CU ECHIPA BUCUREȘTIULUI IN TURCIA

Povestind însă această pățanie, ne-am depărtat de eroul nostru.

Am intrat în anul 1938 și câteva matchuri admirabile îl indică din nou ca prim element de nădejde.

Și când a fost formată echipa Bucureștiului care trebuia să ne reprezinte în Șureia, Bădulescu a făcut parte din lot. Spre fericirea lui, Nea Titel era conducător.

Cu această ocazie a constatat că diriguitorul Sportului, îi este un «porte-hohneur» de netăgăduit. La Istanbul ca și la Ankara a jucat foarte bine.

Intors în țară a început lupta grea de campionat în echipa Sportului. Cot la cot cu Gică, Drăgan, Duce și Tache, cei mai buni prieteni ai lui.

Alături de inepuizabilul Nae Titel, care a văzut cu ochi scăldați în lacrimi, cum Sportul, echipa lui, a învins Amefa, Juventus și Rapid.

A ascultat cu inima la gură, 20000 galsuri care il aplaudau pe Mircea, Gică, Duce și Tache. Copiiil ui, copiii Sportului.

Și astăzi, înaintea unui mare match, Mircea Bădulescu, jucător consacrat și om de 28 ani, îl ascultă pe Nea Titel ca pe un tată.

Iată, Sportul Studențesc avea cu totul altă echipă decât cea de astăzi. Dela stânga spre dreapta, sus: Mingot, Mitan, Ego Munteanu, Tudor Ion, Genu, Tepeș; Jos: Bădulescu, Fănescu, Busuioc și Teodorescu.